

[Nyboe Andersen.]

sikre den parlamentariske kontrol med regeringens dispositioner. Vi var jo enige om under EF-debatten, at den demokratiske kontrol med EFs beslutningsproces måtte ligge i de nationale folkevalgte forsamlinger, og at den måtte gøres effektiv. Den enighed må nu følges op af handling, og man skulle da tro, at ingen mere end statsministeren måtte være interesseret i at få en sådan procedure etableret i forhold til folketinget, at regeringen i alle spørgsmål af større betydning virkelig sikrer sig, at den har et flertal i tinget bag sine beslutninger.

Vi havde et 3 timer langt møde i markedsudvalget i mandags. Vi fik ikke her et tilfredsstillende svar fra statsministeren på den kritik, vi fremførte. Derfor har vi fundet det nødvendigt at afæske statsministeren et sådant svar her i tinget. Vi må kræve, at statsministeren beklager den fejl, der er sket ved, at man fører forhandlinger om et spørgsmål af stor økonomisk rækkevidde til ende, uanset at forhandlingsgrundlaget ændres på afgørende måde midt under Ministerrådsmødet i forhold til det grundlag, regeringen havde forsikret udvalget om at man ville stå fast på. Vi finder ikke, at statsministeren ved sin behandling af denne sag har vist megen respekt for folketinget.

Jeg vil gerne tilføje, at jeg i det hele taget ofte har den fornemmelse, at statsministeren ligesom ikke betragter folketinget som en arbejdsplads, hvor det påhviler regeringen og statsministeren personligt at leve op til de store krav om nærdemokrati i samarbejdet, som man ellers taler så meget om i disse tider. Det føles, som om statsministeren endnu ikke rigtig føler sig på hjemmebane her i tinget. Det føles, som om statsministeren endnu ikke rigtig har forstået de særlige krav om at overholde folketingets, folkestyrets, arbejdsformer, de særlige krav, der må stilles til indehaveren af den post, han beklæder. Statsministeren er jo på én gang øverste leder af den udøvende magt og samtidig folkevalgt medlem af den lovgivende og kontrollerende forsamling, og netop denne særlige dobbelte stilling giver statsministeren et ganske særligt ansvar for, at samarbejdet mellem de to statsmagter forløber på den rette måde.

Vi ser gerne i vore tre partier, at statsmi-

nisterens tid som chef for en socialdemokratisk regering bliver så kort som muligt, men så længe statsministeren beklæder sin post, finder vi det helt nødvendigt, at han tilvejebringer et demokratisk tilfredsstillende samarbejdsforhold med tinget på det store og vigtige arbejdsfelt, vi taler om i dag. Jeg håber, at statsministeren i det svar, han giver på vor forespørgsel, vil erkende de fejl, som er begået, og vil gøre det klart, at han både har vilje og evne til at sikre et effektivt samarbejde i fremtiden.

Statsministeren (Anker Jørgensen): Jeg vil gerne begynde med at fremhæve den principielle betydning af det spørgsmål, der er til debat her i dag. Det drejer sig om Danmarks deltagelse i samarbejdet inden for De europæiske Fællesskaber og om folketingets indflydelse på, at dette sker på en måde, der er i overensstemmelse med folketingets flertal.

Jeg anser det for meget vigtigt at fremhæve, at det karakteristiske ved samarbejdet i De europæiske Fællesskaber i forhold til andet internationalt samarbejde som bekendt er, at visse af de vedtagelser, der træffes i Ministerrådet, bliver umiddelbart bindende i Danmark på samme måde som en dansk retsregel.

Ved deltagelsen i EFs beslutningsproces er det enhver dansk regerings opgave og ansvar at arbejde for en virkeliggørelse for det første af den europæiske målsætning, som et flertal af den danske befolkning har givet tilslutning til, og for det andet samtidig varetage landets egne interesser bedst muligt, dvs. udnytte de forhandlingsmuligheder, der til enhver tid måtte foreligge. Regeringen arbejder på dette som på alle andre områder under et parlamentarisk ansvar.

Det er på denne baggrund, at § 6 i loven om Danmarks tiltrædelse af De europæiske Fællesskaber indeholder følgende bestemmelse:

„Regeringen afgiver beretning til folketinget om udviklingen i De europæiske Fællesskaber.“

I stk. 2 siges der, og vi kunne vel sige med henblik på markedsudvalget:

„Regeringen underretter et af folketinget nedsat udvalg om forslag til rådsved-